

Єдина істота

Поль Елюар

I

Розтопила чисті сніги,
Оживила квіти у травах
І сонце звільнила.

О! Дівчино різних пір року,
Твої стопи припнули мене до землі,
Тож люблю я її всенький рік.

Наше кохання глузує з весни,
З усієї твоєї краси,
З усього твого добра.

II

Флейта і скрипка грають, —
Світлої пісні простори
Підносять наші серця
І чайки над морем.

Забудь наші рухи врізнобіч,
Звуків сміх розсипається,
Наша мрія збулась.

Ми здолаємо видноколо,
Нас прекрасна земля тримає —
Всесвіт не охопити зором, —
Флейта і скрипка грають.

III

Люба, що тобі сказати?
Ранок у саду,
Охолодою упився соловей,
В наших душах оселився день
Й підступає аж до серця.

В наших душах оселився день
І, чекаючи весь ранок сонця,
На тонкій галузці птах завмер.
І, полишивши роботу, ми йдемо до сонця
Радісно і легко.

Знаєш ти, що повернуся,
Бо між нами птах співає,
Небо летом прикрашає,
Небо впало у зажуру,
Трави спохмурніли.

IV

Все море сяє,
Все море покидає
Землю і її темну ношу.

Снити про зниклий світ,
Мужність якого вже стільки літ
Ти зберігаєш як сон.

Хай ти і не втримавсь на хвилях,
Як світло... А під сонцем
Вітер втікає з землі неозорі.

Переклад Олега Жупанського